

Meira

Pět nepřátel.

Pět poškrábaných přileb sedí nakřivo nad pěti stejně otlučenými prsními pancíři; pět ošoupaných, ale stále ještě zřetelných černých sluncí září na stříbřitém kovu. Vojáků je víc, než dokážu sama zvládnout, ale jak tak stojím v jejich kruhu, nohy pevně zapřené ve sněhu, mrknu na toho nejbližšího a zmocní se mě klid, jaký přichází před bojem.

Čakram už držím v ruce, ale ještě ho nechci hodit, ještě ne. Vychnutávám si ten pocit, když v dlani svírám jeho hladkou rukojeť. Dendera si myslela, kdovíjak není mazaná, když pro něj vymyslela úkryt. Ale dát ho cordellským vojákům bylo snad až příliš průhledné. Kam jinam bych měla jít pro zbraň, když ne do jejich zbrojního stanu?

„Dělej!“ ozve se pištivý hlásek.

„Pst, uslyší tě!“

Ohlédnu se a zpoza řady balvanů, které leží za mými cvičnými nepřáteli, se znovu ozve několikeré syknutí. Za největším z kamenů se schovává několik drobných hlav.

„Viděla nás!“

„Stojíš mi na noze!“

„Buď zticha!“

Pousměju se. Když se znovu otočím na nejbližšího vojáka, sněhulák v otlučené přílbě a prsním plátu se trochu sesedne pod nápo-rem ledového větru, který mi tahá za sukni. Iluze je pryč.

Nejsem vystrojená do boje. Mám na sobě plisované šaty bez rukávů, vlasy spletené do copů. Moji „nepřátelé“ jsou narychlo spláca-ní sněhuláci oblečení do odhozené zbroje vojáků Jara, které je mé království plné. A mými diváky není žádná armáda, ale partička zvě-davých dětí, které mě sem sledovaly z města. Čakram je ale skutečný a moje tělo reaguje tak, že je snadné uvěřit, že tohle je skutečnost.

Jsem voják. Obklíčili mě Angrovi muži. A já je všechny zabiju.

Pokrčím kolena, pootočím se v pase, natočím ramena, napínám svaly. Nadechnout, vydechnout, rozmáchnout, hodit. Pohyby se mi vybavují, jsou stejně přirozené a zažitě jako chůze, přestože je to už tři měsíce, co jsem naposledy hodila čakram.

Čepel mi se svistem vylétne z dlaně. Prolétne nejbližším nepřítelem, odrazí se od kamene, srazí dalšího vojáka a vpluje mi zpět do ruky.

Napětí ze mě spadne a já dlouze, hluboce vydechnu. Sníh na vý-sostech, to je *nádbera*.

Znovu hodím čakram a vyřídím zbývající vojáky. Na zhroucená těla mých obětí padá sníh a za mnou se ozve jásot dětských hrdel. Stojím tak, jak jsem chytila čakram, stále ještě prohnutá v pase, ale iluze se už definitivně zhroutila. Tím nejlepším způsobem.

Pousměju se. Ani si nevzpomenu, kdy se tady naposledy někdo smál. Poslední tři měsíce mohly být plné radosti, ale jediné, co jsem slyšela, byl stavební ruch, debaty o úrodě a dolech a tichý potlesk při veřejných setkáních.

„Můžu si hodit?“ zavolá na mě jedna dívka. Ostatním to dodá kuráž a sesypou se na mě s prosbami.

„Raději začni s něčím, co není tak ostré.“ Usměju se, naberu sníh, udělám z něj měkkou kouli a nechám ji vyklouznout z prstů.
„A nezabíjí.“

Dívka, která si chtěla hodit mým čakramem, pochopí jako první. Klekne si, uplácá kouli a hodí ji po chlapci za sebou.

„Dostala jsem tě!“ zavřeští a rychle se utíká někam schovat.

Ostatní se začnou zběsile koulovat a utíkají do polí za městem.

„Trefil jsem tě! Padni, nebo nehraju!“ křičí drobný chlapec.

Přestanu se usmívat.

Už nemusíme bojovat. Už nikdy nebudou muset použít jiné zbraně než sněhové koule, říkám si.

„Není tohle trochu... morbidní?“

Prudce se otočím a prsty samy od sebe pevněji sevřou čakram. Ale ještě dřív, než zvednu ruku, vidím, kdo to přišel na malý palouk na okraji zasněžených polí v podhůří Klarynu.

Theron nakloní hlavu a několik pramenů vlasů se mu jako světle hnědá opona sveze do obličje. Měří si mě tázavým pohledem a ve vzduchu visí otázka.

„Morbidní?“ Trochu se usměju. „Nebo očištné?“

„Většina očištných věcí je morbidní. Léčba melancholií.“

Obrátím oči v sloup. „Musím uznat, že i na sekání hlav sněhulákům najdeš něco poetického.“

Zasměje se a najednou je o trochu chladněji. Příjemný chlad, který se mi jako peříčko otře o srdce. Na pozadí slonovinové bělosti Zimy jsou barvy jeho oděvu nápadné a skoro troufalé. Je štíhlý a svalnatý, oblečený do cordellské zeleno-zlaté uniformy ušité ze silné látky, která ho chrání proti zdejšímu chladu. Jeho cordellská krev není na klima mého království zvyklá.

Theron pokývne k městu Gaos, odkud právě přišel. Kdyby pohoří Klaryn bylo moře, byl by Gaos naším největším přístavem. Je to největší město, odkud se lze dostat do většiny dolů.

Poslední tři měsíce jsem tady strávila až příliš mnoho času.

„Důl Tadij je připravený, můžeme ho otevřít,“ řekne a zachvěje se. Mohlo to být chladem, ale také očekáváním.

„Vždyť jsme včera jeden otevřeli. A minulý týden dva,“ opáčím. Samotné se mi nelíbí můj tón. Na něm bych si neměla vylévat vztek.

Zatne zuby. „Já vím.“

„Tvůj otec přijede na slavnost do Januari koncem týdne, vid?“

Je mu jasné, jak to myslím. „Bude tam i královská rodina z Podzimu. Neměla by ses před nimi s otcem dohadovat.“

„Cordell je k Podzimu v podobném vztahu jako k Zimě. Jeho král by možná chtěl Noama vystrnadit stejně jako já.“

Theron sebou cukne a já si příliš pozdě uvědomím, jak neomalená slova jsem použila. Noam je stále Theronovým otcem a králem a my Cordell potřebujeme bez ohledu na to, jak se mi svírá srdce, kdykoli Noam vydá nějaký nový příkaz. Bez Noamovy pomoci bychom neměli žádnou armádu. Zimané se sotva začali zotavovat a teprve v poslední době jsou schopni výcviku. Bez Cordellu bychom neměli žádné jídlo, protože Zima dosud neobnovila obchodní kontakty a úroda, kterou můžeme v našem zmrzlém království díky mé magii sklízet a již jsme sotva zasedli, ještě několik měsíců nevejde. Přestože zdroj Zimy její zrání urychlí.

Nemám tedy jinou možnost než vyhovět Noamovým požadavkům. Někdy mám pocit, že už také nosím cordellské barvy.

„Tak dobře. Otevřu tenhle důl. Zaplatím Noamovi a Podzimu, co jim dlužím za záchranu Zimy, ale jakmile bude po slavnosti...“

Co vlastně chci po slavnosti udělat? Protože to není nic jiného než slavnost. Představení sloužící jako poděkování Cordellu a Podzimu za jejich pomoc a osvobození Zimy od Jara. Zaplatíme jim tím, co vytěžíme v dolech, ale to nebude ani zlomek toho, co jim dlužíme. Po slavnosti budeme ve stejné situaci, jako jsme teď: vydání na milost Cordellu.

Proto jsem poslední tři měsíce přesvědčovala Denderu, že královny mohou nosit zbraně. Proto jsem našla svůj čakram a ukradla si tuhle chvilku normálnosti, protože sice máme Zimu zpátky, já si ale připadám stejně, jako když naše království uchvátilo Jaro. Vydána na milost jinému království. Noama jsem tak dlouho snášela jen proto, že nepředstavuje přímou hrozbu. Můj lid nevidí v Cordellu útlak, vidí v něm pomoc.

Theron ke mně vztáhne ruce, ale já stále ještě držím čakram. Proto mě jenom vezme za ruku a vytrhne mě z nepříjemných myšlenek. Není jen zástupcem Cordellu, není jen synem svého otce. Je to taky mladík, který se na mě toužebně dívá tím samým pohledem, jakým na mě hleděl v temných chodbách Angrova paláce těsně předtím, než mě políbil. Ten pohled jsem u něho za poslední tři měsíce viděla tucetkrát.

Tajím dech. Teď mě ale nepolíbí a já sama nevím, jestli to chci. A pokud ano, jestli proto, že chci útěchu, rozptýlení, nebo jeho.

„Mrzí mě to,“ řekne tiše. „Ale musíme to zkusit dál. Je to dobré i pro Zimu. Když nic jiného, tvoje království bude mít z nerostů taky prospěch. Šťve mě, že má pravdu, ale potřebujeme...“

„Noam Zimu *nepotřebuje*,“ přeruším ho. „On ji chce. Chce mít přístup do propasti magie. Proč říkáš, že má pravdu?“ Zarázím se. „Ty s ním souhlasíš?“

Theron se přisune blíž a mě ovane vůně jeho levandulového mýdla. Když mě vezme za loket, sklouznou mu rukávy a odhalí jizvy na zápěstích. Ucítím osten viny.

Ty jizvy má od toho, jak se mě snažil osvobodit.

Theron sleduje můj pohled. Ucukne a stáhne si rukávy.

Polknu. Měla bych něco říct k těm jizvám, k jeho reakci. Ale vždycky změni téma dřív, než...

„Nemyslím, že má pravdu ve všem,“ vysouká ze sebe a vrátí se zpět k tématu. Neunikne mi ale, jak si stahuje rukáv přes zápěstí. „Přinejmenším se mi nelíbí, jak postupuje. Zima potřebuje pomoc, kterou Cordell může poskytnout. A jestli najdeme magickou propast, tak na tom budeme líp *všichni*.“

Zadívá se mi do očí a beze slov prosí, aby bylo všechno zase normální.

Protentokrát ustoupím. „A jak by si měl Noam vybrat náhradu za svoji pomoc?“

Ale odpověď znám, jakmile otázku vypustím z úst. Zaplaví mě vlna touhy a mimoděk se posunu k němu.

Theron se lehce předkloní. „Chci, aby otec obnovil zasnoubení.“ Jeho slova jsou stejně tichá jako vločky sněhu, které se snášejí kolem nás. „Když spojíme naše království, nebude mít jedno nad druhým navrch, nebude jedno druhému zavázané. Budeme jednotní a silní.“ Odmlčí se a vydechne oblak páry. „Budeme v bezpečí.“

Zamrazí mě, protože vím, že naše osudy se změnily. Noam zrušil naše zasnoubení, protože dluh Zimy vůči Cordellu mu připadal jako dostatečné spojení našich dvou království. A možná zčásti proto, že si připadal podvedený, když Sir navlékl svatbu jeho syna a zároveň dědice království s dívkou, která tehdy byla jen pěšákem, ne právoplatnou královnou.

Noam chce naše doly, chce přístup do ztracené propasti magie. Jsme na něm závislí, proto ví, že tohle všechno dostane. Takhle může se Zimou nakládat jako s porobenou zemí, ne jako s rovnocenným partnerem. A abych byla upřímná, docela se mi ulevilo, že si teď nemusím dělat starosti se svatbou.

Ale Theron dal mnohokrát najevo, že ho Noamovo rozhodnutí nepotěšilo.

Jako by chtěl potvrdit moje myšlenky, nakloní se ke mně. „Vždycy o tebe budu bojovat. Postarám se, abys byla v bezpečí.“

Říká to, jako kdyby to byl slib, prohlášení i prosba zároveň. Třesou se mu ruce a jeho slova odhalují strach, který nedokáže vyslovit nahlas.

Pod ochranou. V bezpečí.

Je vyděšený i z naší minulosti. Má strach, že co se stalo, stane se znovu a zase se vrátí ty noční můry.

„Nemusíš mě ochraňovat,“ zašeptám.

„Ale já můžu. A *budu*.“ Řekne to tak rozhodně, že jeho slova cítím skoro jako políček ve tváři.

Já ho ale nechci potřebovat. Nebo jeho otce či Cordell. Chci, aby mé království nepotřebovalo nikoho. Ostatně ani nechci, aby potřebovali oni *mě*.

Dotknu se medailonu, prázdného šperku, který je pro všechny ostatní symbolem magie Zimy. Věří, že jakmile se jeho poloviny

znovu spojily, stal se opět jedním ze zdrojů magie na tomto světě, královským zdrojem. Myslí si, že ta magie, kterou jsem použila předtím – když jsem vyléčila Sira, toho chlapce v táboře v Abrilu nebo naplnila zajaté Zimany silou –, byla jen náhoda, zázrak, protože všechny ostatní královské zdroje jsou předměty, jako třeba dýka, prsten nebo štít. Nikdy je nenapadlo – a předtím ani mě –, že magie si jako hostitele může zvolit *osobu*.

Nemají ponětí, kde je skutečná magie. A Cordell, upřímně řečeno, není to, z čeho mám největší strach, protože v sobě přechovávám něco, co může být mnohem nebezpečnější.

Přitisknu volnou ruku Theronovi na hrud'. Dopřeju nám tuhle chvíli, kdy studený vítr kolem nás prohání sníh a já pod prsty cítím tlukot jeho srdce. Takové chvíle, kdy můžeme zapomenout na politiku, naše tituly a minulost, nám pomáhají, abychom se pod tlakem okolností nerozpadli na kusy.

Přitisknu se k němu, stoupnu si na špičky a políbím ho. Vzdychne, obejmě mě, jeho paže kopírují křivku mého těla, omráčí mě, jak nečekaně vášnivě polibek opětuje.

Theron mi přejede dlaní po spánku, přes ucho a na tvář. Odhrnuje prameny vlasů, které vyklouzly z vlásenek. Položím si tvář do jeho dlaně a stisknu mu zápěstí.

Dotýkám se naběhlých, hrbolatých jizev. Moje srdce, které už tak divoce buší pod jeho drsnými polibky a jemnými doteky prstů, hrozí, že vyskočí z hrudi.

Poodtáhnu se a náš dech se slévá do jednoho bílého oblaku. „Co se ti stalo v Abrilu, Therone?“

Slova ze mě lezou jako z chlupaté deky, ale konečně jsou venku a vznášejí se mezi sněhovými vločkami.

Chvilku to vypadá, jako kdyby mě neslyšel. Pak sebou cukne a vyděšený výraz zakryje překvapením. „Bylas tam...“

„Ne, já myslím... předtím.“ Několikrát se musím zhluboka nadechnout. „Byl jsi v Abrilu ještě dřív, než jsem o tom věděla. A... můžeš mi to říct. Když budeš potřebovat. Tedy... vím, že je to těžké,

ale...“ Povzdechnu si a skloním hlavu. „Tohle zrovna moc dobře nezvládám.“

Theron se navzdory všemu zasměje. „Co nezvládáš?“

Vzhlednu k němu a usměju se ještě dřív, než si uvědomím, jak smetl všechno, co jsem říkala. „Nás.“

Široce se usměje. Ten úsměv mi jenom připomene, co všechno za ním skrývá. „Zvládáš nás líp, než si myslíš,“ zašeptá, vymaní ruku z mého sevření a pohladí mě po tváři, po krku a nakonec mi ji položí na rameno.

Chabě se pousměju a zavrtím hlavou. „Horníci čekají. Měla bych jít za nimi.“

Přikývne. „Ano.“ Tvář se mu rozzáří nadějí. „Možná tenhle důl bude ten pravý.“

Sotva, chce se mi říct. Obnovili jsme těžbu už ve víc než polovině původních dolů, ale žádný z nich nevydal víc než své obvyklé nerosty. Cloumá mnou vztek, když si vzpomenu, že Noam věří, že najdeme místo, odkud pochází magie královských zdrojů. Magická propast je už staletí ztracená někde pod královstvími čtyř Ročních období, a on čeká, že ji objeví jen proto, že teď ji hledá jedno ze Strídavých království?

Tyhle doly patří Zimě a on nutí *mé* lidi, aby ze sebe při kopání vydávali poslední zbytky sil. Strávili šestnáct let v Angrových pracovních táborech. Měli by se zotavovat, ne štvát, aby zvětšili moc už beztak mocného muže.

Znovu ve mně vzkypí vztek. Odvrátím se od zmasakrovaných sněhuláků.

Theron jde mlčky vedle mě a sotva obejdeme několik balvanů, vynoří se před námi Gaos, jako by ho Klaryn skrývalo do poslední chvíle. Vypadá podobně jako Jannuari prvního dne, ale už se podařilo aspoň část opravit. Do města se vrátilo tak málo lidí, že jsme dokázali opravit jen části kolem dolů. Většina zůstává v troskách. Ulice lemují zchátralé domy a v uličkách se vrší narychlo odklizené trosky. Všechno zasypává sníh a halí obraz zkázy bělostným příkrovem.

Když se Gaos objeví na dohled, nepatrně zaváhám, ale Theronovi to stačí, aby mě vzal kolem pasu a přitáhl k sobě.

„Tentokrát to bude lepší.“

Vzhlednu k němu. V ruce stále křečovitě svírám čakram. Teplo jeho ruky zápolí s věčným chladem Zimy.

„Díky.“

Theron se usměje, ale než stihne odpovědět, ozve se jiný hlas.

„Má královno!“

Sníh křupe Nesse pod nohama a slyším překvapené výkřiky jejích bratrů. Když se k ní otočím, je už v polovině cesty od prvních domů. Šaty jí plandají kolem nohou.

Doklopýtá k nám, lapá po dechu a usmívá se. Měsíce svobody jsou na ní konečně znát. Má zdravě baculaté paže a obličej a růžové tváře.

„Všude jsme tě hledali! Jsi připravená?“

Neurčitě se usklíbnu. „Má Dendera velkou zlost?“

Nessa pokrčí rameny. „Jakmile se důl otevře, uklidní se.“ Neobratně se ukloní Theronovi a chytne mě za ruku. „Můžu ti ji odvést, princí?“

Theron mi přejede dlaní po boku. Z toho doteku mi naskočí husí kůže. „Samozřejmě...“

Ale to už mě Nessa vleče sněhem.

Conalla s Garriganem potkáme na první ulici. Conall se mračí, Garrigan se pobaveně usklíbá.

„Mělas nás vzít s sebou,“ pokárá mě Conall. „Má královno,“ dodá, když si uvědomí, koho kárá.

„Dokáže se o sebe postarat sama,“ brání mě Garrigan, ale pod Conallovým zarputilým pohledem se snaží zamaskovat úšklebek drsným odkašláním.

„O to tady nejde. Henn nás necvičil jen tak pro nic za nic.“

Nejraději bych zopakovala Garriganova slova a na jejich zdůraznění pozdvihla čakram. Ale starostlivé vrásky kolem Conallových očí mě nutí držet zbraň za zády.

„Mrzí mě, že jsem vám přidělala starosti. Nechtěla jsem. . .“

„Kdes byla?“

Málem vyjeknu. Ulicí k nám rázuje rozvzteklená Dendera.

„Nechám tě minutku samotnou, a ty zmizíš jako. . .“

Zastaví se. Snažím se ještě víc schovat čakram za záda, ale je pozdě.

Nemá ten vzteklý výraz, jaký jsem u ní čekala. Je unavená a vyčerpaná, a když jde blíž, jsou na ní její roky vidět víc než jindy.

„Meiro,“ pokárá mě.

Už měsíce mi takhle nikdo kromě Therona neřekl. Vždycky je to jen „má královno“ nebo „má paní“. Když slyším své jméno, je to jako otevřít okno v dlouho nevětrané místnosti.

„Už jsem ti říkala, že tohle potřebovat nebudeš.“ Vykroučí mi čakram z prstů a podá ho Garriganovi. „Jsi královna. Tvým úkolem je nás chránit, ale ne tímhle.“

„Já vím,“ opáčím upjatě a se zatnutými zuby. „Ale proč ne?“

Dendera si útrpně povzdechne. Poslední tři měsíce to dělá hodně často. „Už je po válce,“ připomene mi. Není to poprvé a zřejmě ani naposled. „Náš lid dlouho trpěl válkou. Teď potřebuje skutečnou vládkyni, ne královnu bojovnici.“

Rozum jí dává za pravdu, ale srdce ne.

„Máš pravdu, vévodkyně,“ zalžu. Když budu příliš naléhat, uvidím v její tváři zase ten výraz, jaký jsem tam během dospívání viděla stokrát. Strach ze selhání. Jako u Therona s jeho jizvami a také u Nessy – když si myslí, že ji nikdo nevidí, má prázdný a skelný pohled. A když ji ve spánku trápí noční můry, pláče tak usedavě, že mě bolí u srdce.

Jsmo v pořádku jen do té chvíle, než někdo začne mluvit o minulosti nebo něčem zlém.

„Jdeme.“ Dendera tleskne a zase je samý shon. „Už tak máme zpoždění.“